

Élő Víz

2014. március 16.
Nagyböjt 2. vasárnapja

A hegyen

Fiatalokkal kirándulunk. Uticélunkhoz, a hegy lábához érve nagy lendülettel indulunk felfelé gyalog, mert vonz minket a magasság. Amikor felérünk, nem kívánczunk hamar lefelé, visszafelé indulni.

Jó megpihenni, rácsodálkozni fentről a világra. Jó messze nézni, távolba s jövőbe látni, az eljövendőről elmélkedni, közelebb lenni az éghez. A kilátóból a horizontot figyelve a föld és az ég összeolvad, s bár a szemem mást parancsol, értelmem mégis megkülönbözteti, hogy mi van fent és mi van lent. Talán még gyerekkorunkban kezdtük el a megkülönböztetést, amikor pólyás gyermekként a kiságyból felnéztünk édesanyánkra. Minden jót, minden szeretetet, minden gondoskodást, minden biztonságot felülről, tőle vártunk, tőle kaptunk. E gyermeki lelkülettel tekintünk felnőttként is mindig az ég felé, minden jót, szeretetet, gondviselést, megbocsátást, üdvösséget Istentől várva. Mert idővel megtanultuk, hogy a lenti dolgok alantasak, a fentiek fenségesek, s csak a sátán törekszik összekeverni e két világot, hogy összezavarjon minket. A hegyen nem csak a tér külö-

nül el fentre és lentre, hanem azt érezzük, hogy titokzatos módon az idő is kettéválik mulandóra és örökkévalóra. Itt megfeledkezve hétköznapi gondjainkról és mulandó vágyainkról mintha jobban figyelni a maradandóra, az örökre, az el nem évülőre.

Ma, a második nagyböjti vasárnap, negyedik kiválasztotként csatlakozunk Péterhez, Jakabhoz és Jánoshoz, hogy felmehessünk Jézussal a hegyre. Felmegyünk, mert fenséges dolgokat szeretnénk látni. Szemlélni szeretnénk az Úr isteni dicsőségét a színeváltozáskor.

A dicsőség fényében

Urunk, Jézus Krisztus! A dicsőség fényében állsz előttünk, s feltárod számunkra isteni dicsőségedet.

Nem kellett neked a világ mulandó dicsősége és határozottan visszautasítottad a sátán által kínált hamis dicsőséget. A reád váró dicsőség látványa megerősít bennünket a hitben, erőt ad a mindennapi kereszthordozáshoz és reményt ad számunkra, hogy feltámadunk az örök életre. Ne engedd, hogy belefeledkezzünk evilági teendőinkbe és mulandó dolgok után vágyakozzunk! Segíts minket, hogy észrevegyük az örök értékeket és mindig szemünk előtt tartsuk végső célunkat, az üdvösséget!

A megváltás útján

Szívünkben érezzük a vágyat, hogy minél többet együtt kellene lennünk Jézussal, s ez különösen is igaz a mostani nagyböjti időszakra.

Mondjuk ki: jó vele lenni, jó a közelében lenni, jó, ha jelen van életünkben. Felmegyünk a hegyre, amely a hagyomány szerint a Tábor-hegy volt, s onnan felfelé nézünk, az örökkévalóra tekintünk, bepillantást nyerünk a mennyországba. Megértjük, hogy milyen dicsőség vár Jézusra szenvedését követően a feltámadás által, s mi vár ránk, ha Krisztussal élünk és halunk meg, amikor minket is feltámaszt az örök életre az Atya. Néha gyengülni érezzük feltámadásba vetett hitünket, néha a feltámadás reménye elhalványodik szívünkben. Az ilyen helyzetekben erőt ad nekünk az élmény, az Isten-látás élménye, amelyben csak egy hegyen, egy lelki magaslaton részesülhetünk.

A színeváltozáskor a mi Urunk tudja, milyen sors vár rá, mit kell elsz szenvednie az emberi gonoszság és gyűlölet miatt. Lejön a hegyről és elindul Jeruzsálem felé, elindul a szenvedés útján, a kereszthalálhoz vezető úton. Elindul és végigmegy azon az úton, amelyet a mennyei Atya jelölt ki számára. Nem menekül el, nem keres könnyebb lehetőséget, nem akarja késsőbbre halasztani az eseményeket. Az Atyának való engedelmesség és az emberek iránti szeretet vezet ezen az úton, a megváltás útján.

Az én számomra az a kérdés, hogy végigmegyek-e Jézussal ezen az úton? Felveszem-e életem keresztyét és a Krisztustól tanult türelemmel hordozom-e azt?

Nagyböjt 2.
vasárnapja
Ter 12,1-4a
2Tim 1,8b-10
Mt 17,1-9

Hétfő
Dán 9,4b-10
Lk 6,36-38

Kedd
Iz 1,10.16-20
Mt 23,1-12

Szerda,
Szent József
2Sám 7,4-5,12-16
Róm 4,13.16-18.22
Lk 2,41-51a

Csütörtök
Jer 17,5-10
Lk 16,19-31

Péntek
Ter 37,3-4.12-13a
17b-28
Mt 21,33-43.45-46

Szombat
Mik 7,14-15.18-20
Lk 15,1-3.11-32

Nagyböjt 3.
vasárnapja
Kiv 17,3-7
Róm 5,1-2.5-8
Jn 4,5-42